

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobkyně: **ARGOM s.r.o.**, se sídlem Sulislav 7, zast. JUDr. Zdeňkem Veberem, advokátem se sídlem Purkyňova 593/10, Plzeň, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 415/13, Opava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2024, č. j. 4091/1.30/23-6, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 7. 2025, č. j. 57 A 36/2024-57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :**I. Vymezení věci**

[1] Rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Středočeský kraj ze dne 22. 11. 2023, č. j. 590/4.30/23-20, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění do 31. 12. 2023 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a byl jí uložen správní trest pokuty ve výši 1 600 000 Kč. Uvedeného přestupku se žalobkyně měla dopustit tím, že umožnila výkon závislé práce ve smyslu § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), celkem 19 fyzickým osobám (státním příslušníkům Vietnamské socialistické republiky) mimo pracovněprávní vztah, čímž porušila § 3 zákoníku práce a naplnila znaky výkonu nelegální práce dle § 5 písm. e) bodu 1. zákona o zaměstnanosti. K výkonu závislé práce mimo pracovněprávní vztah mělo dojít tím, že žalobkyně uzavřela smlouvu o dílo, ve které se zavázala provádět práce v oblasti výroby elektroniky dle požadavku objednatele. Zároveň s objednavatelem uzavřela smlouvu o nájmu výrobních prostor. Následně výrobní prostory pronajala dalším osobám (pracovníkům, pozn. NSS), se kterými současně uzavřela smlouvy o dílo, jejichž předmětem byl stejný závazek těchto

osob, jako byl závazek žalobkyně v dříve uzavřené smlouvě o dílo s pronajímatelem výrobních prostor.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně brojila žalobkyně odvoláním. Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 4. 2024, č. j. 4091/1.30/23-6, změnil výrok I. prvostupňového rozhodnutí pouze tak, že upravil označení tam odkazovaného zákona o zaměstnanosti (doplnil rozhodné znění zákona, a sice „*ve znění účinném do 31. 12. 2023*“, pozn. NSS), a to vzhledem k novelizaci § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti účinné od 1. 1. 2024, kterou pro žalobkyni neshledal příznivější, jelikož vymezení nelegální práce z důvodu jejího výkonu mimo pracovněprávní vztah zůstala fakticky totožná. Žalovaný ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobkyně zamítl jako nedůvodné.

[3] Žalobkyní podanou žalobu zamítl krajský soud nyní napadeným rozsudkem jako nedůvodnou. Neshledal, že by byla správní rozhodnutí nepřezkoumatelná. Správní orgány učinily konkrétní zjištění, na jejichž podkladě dospěly k závěru o naplnění znaků závislé práce. Ve vztahu k věcnému posouzení krajský soud konstatoval, že v posuzované věci skutečně došlo k naplnění znaků závislé práce. Na uvedeném nemohou nic změnit ani žalobkyní odkazované nájemní smlouvy a smlouvy o dílo uzavřené mezi ní a jednotlivými pracovníky, jelikož se jednalo o formální zastření faktického stavu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na základě kterých požaduje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatelka namítá, že krajský soud chybně aplikoval judikaturu NSS, která zdůrazňuje potřebu kumulativního naplnění všech znaků závislé práce, a navíc se s ní ani nevypořádal. Ačkoliv krajský soud shledal rozhodnutí oblastního inspektorátu přezkoumatelným, pominul, že stěžovatelka namítala, že oblastní inspektorát zcela rezignoval na zbývající znaky závislé práce, a sice výkon práce jménem zaměstnavatele, v pracovní době a na jeho náklady. Krajský soud též chybně vyhodnotil osobní výkon práce a možnost zastupitelnosti pracovníků. Stěžovatelka navíc opakovaně tvrdila, že nepožadovala ani nekontrolovala osobní výkon práce ze strany sjednaných smluvních partnerů.

[6] Stěžovatelka nesouhlasí s argumentací krajského soudu, kterou potvrdil závěr správních orgánů o účelovém uzavření nájemních smluv a smluv o dílo mezi stěžovatelkou a fyzickými osobami (pracovníky, pozn. NSS). Krajský soud navíc konstatoval, že správní orgány nezpochybňovaly pravost smluv. Uvedené závěry jsou nesprávné a neodůvodněné. Dle stěžovatelky nebyla pravost těchto smluv vyvrácena a obě smluvní strany z nich vycházely. Ačkoliv krajský soud odkázal na judikaturu ohledně skutečné povahy smluvního vztahu, která je dle něj rozhodná pro posouzení, nevypořádal se s argumentací stěžovatelky, že nebyla oprávněna průběžně zadávat a kontrolovat činnost a plnění úkolů zhotovitelů.

[7] Dle krajského soudu správní orgány též dostatečně zjistily skutkový stav, s čímž stěžovatelka nesouhlasí. Namítala totiž, že správní orgány se omezily na obecná konstatování bez konkrétních odkazů na důkazy. Stejně tak namítala, že z odůvodnění

pokračování

správních rozhodnutí nelze zjistit, z jakých konkrétních důkazů správní orgány vycházely při hodnocení ekonomické závislosti fyzických osob na stěžovatelce. Krajský soud pouze obecně uvedl, že žalobní námitky jsou totožné s odvolacími. Takové vypořádání námitek považuje stěžovatelka za nedostatečné, a napadený rozsudek tak je nepřezkoumatelný.

[8] Stěžovatelka dále namítá, že již v žalobě obecně brojila proti nepřiměřenosti výše uložené sankce. Krajský soud však konstatoval, že v žalobě nepředestřela žádnou konkrétní polemiku s odůvodněním výše pokuty, a odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Stěžovatelka nyní s odkazem na své vyjádření ve správním řízení zdůrazňuje, že v něm namítala likvidační charakter pokuty s ohledem na zhoršenou ekonomickou situaci a pokles zakázek. Krajský soud se měl žalobní námitkou zabývat důkladněji, její vypořádání je nedostatečně vzhledem k předchozí argumentaci stěžovatelky v odvolacím řízení a k judikatuře, dle které tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek.

[9] Žalovaný ve vyjádření navrhl kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou. Na rozdíl od stěžovatelky není toho názoru, že by krajský soud a správní orgány nesprávně posoudily otázku naplnění znaků závislé práce, natož pak nedostatečně. Žalovaný zdůraznil, že správní řízení tvoří jeden celek. Stěžovatelka pak mylně zařazuje mezi znaky závislé práce znak „v pracovní době“ a „na náklady zaměstnavatele“, které se řadí mezi podmínky, za nichž je závislá práce vykonávána. Žalovaný zopakoval, že nezpochybňoval pravost ani existenci uzavřených smluv, nicméně posuzoval, zda reálně vykonávaná činnost odpovídala jejímu formálnímu vymezení.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Podle § 2 odst. 1 zákoníku práce *[z]ávislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.*

[13] Podle § 2 odst. 2 téhož zákona *[z]ávislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.*

[14] Podle § 5 písm. e) bodu 1. zákona o zaměstnanosti se pro účely tohoto zákona rozumí nelegální práci *závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.*

[15] Podle § 140 odst. 1 písm. c) stejného zákona se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že *umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.*

III.a Přezkoumatelnost rozsudku

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Ke konkrétnímu obsahu pojmu nepřezkoumatelnosti odkazuje na svou ustálenou judikaturu (rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, nebo ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS). Kasační soud zároveň dodává, že nesouhlas stěžovatelky s právním názorem krajského soudu a s odůvodněním napadeného rozsudku ještě nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky NSS ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163, ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016-37, odst. [13], jakož i ze dne 19. 12. 2023, č. j. 4 Afs 262/2022-87, odst. [26], a ze dne 28. 5. 2024, č. j. 10 Afs 309/2022-112, odst. [27], a tam citovanou judikaturu).

[17] Krajský soud se v bodech 34. a 45. až 48. zabýval tím, zda správní orgány jednak přezkoumatelně vypořádaly námitky stran naplnění znaků závislé práce, jednak zda byly tyto znaky skutečně naplněny. Konstatoval, že správní řízení tvoří jeden celek, a proto postačí, že se všemi znaky závislé práce zabýval žalovaný na stranách čtrnáct až šestnáct svého rozhodnutí. Vzhledem k totožnému znění žaloby a odvolání pak krajský soud s odkazem na rozhodnutí žalovaného a ve shodě s ním též shledal naplnění všech těchto znaků. Kasační soud stejně jako krajský soud zdůrazňuje, že míra precizace žalobního bodu předurčuje kvalitu jeho vypořádání soudem, který není povinen ani oprávněn za žalobkyni domýšlet další argumenty a vyhledávat možné vady napadeného soudního rozhodnutí, není-li k jejich přezkumu vázán z úřední povinnosti (uvedené platí též pro kasační stížnost; obecně srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, nebo nověji rozsudky ze dne 14. 10. 2021, č. j. 9 As 119/2020-50, odst. [9], a ze dne 16. 5. 2023, č. j. 8 As 145/2021-51, odst. [37]). Zároveň může krajský soud, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími, odkázat na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (viz odst. [27] rozsudku NSS ze dne 22. 2. 2024, č. j. 9 Afs 173/2022-33).

[18] Dle Nejvyššího správního soudu se krajský soud vypořádal též se žalobní argumentací, dle které nebyla stěžovatelka oprávněna průběžně zadávat a kontrolovat činnost a plnění úkolů fyzických osob (pracovníků). Krajský soud však dospěl k opačnému závěru, který dle něj vyplývá ze správního spisu, a sice že pracovníci vykonávali práci dle pokynů stěžovatelky, pracovali na pracovišti smluvního partnera stěžovatelky, řídili se podmínkami tohoto pracoviště, práci jim za stěžovatelku přidělovala a kontrolovala jí pověřená fyzická osoba, přičemž tak plnili závazek stěžovatelky vůči jejímu smluvnímu partnerovi (viz body 45. až 48. napadeného rozsudku). Zároveň krajský soud odůvodnil, proč potvrdil závěr správních orgánů o účelovém uzavření smluv o dílo a smluv nájemních, které směřovaly toliko k zastření faktického stavu. Současně konstatoval, že správní orgány nezpochybnily platnost a existenci těchto smluv, ale zabývaly se posouzením skutečného stavu věci (viz bod 49. rozsudku krajského soudu).

[19] Napadený rozsudek není nepřezkoumatelný ani z důvodu strohého vypořádání žalobních námitek, a to mimo jiné proto, že žalobní námitky byly zcela shodné s těmi odvolacími, jak již uvedl krajský soud v bodech 21. a 33. odůvodnění svého rozsudku. Zároveň je absurdní tvrzení stěžovatelky, že se krajský soud nevypořádal s judikaturou NSS

pokračování

stran nutného kumulativního naplnění všech znaků závislé práce, jelikož právě tuto judikaturu v projednávané věci aplikoval. Již z tohoto důvodu nelze mít za to, že krajský soud jím aplikovanou judikaturu opomenul a nevypořádal se s ní (srov. body 41. a 42. napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud navíc dodává, že znakem závislé práce není její výkon v pracovní době a na náklady zaměstnavatele, neboť, jak správně poukázal žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, se jedná pouze o podmínky jejího výkonu (§ 2 odst. 2 zákoníku práce; srov. rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2026, č. j. 7 Ads 52/2025-27, odst. [45]). Nejedná se proto o krajským soudem nevypořádané žalobní námítky.

[20] Konečně je napadený rozsudek přezkoumatelný také v otázce vypořádání přiměřenosti uložené sankce. Stěžovatelka totiž pouze obecně na straně tři žaloby v části II. uvedla, že namítala „*v neposlední řadě i nepřiměřenou výši pokuty.*“ Krajský soud na toto obecné a blíže nerozvedené konstatování reagoval v bodě 52. svého rozsudku, ve kterém shledal, že se žalovaný zabýval i výší uložené sankce a odůvodnil, proč nemůže být pro stěžovatelku likvidační. K tomu dodal, že stěžovatelka nepředestřela žádnou konkrétní polemiku s těmito závěry žalovaného, a proto na odůvodnění žalovaného, které má oporu ve správním spise, odkázal. Odůvodnění napadeného rozsudku stran přiměřenosti výše uložené sankce proto považuje kasační soud za dostatečné.

[21] Krajský soud tedy ve svém rozsudku řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí a z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, jakými úvahami se při rozhodování řídil a jak se vypořádal se žalobní argumentací. Napadený rozsudek tak je přezkoumatelný.

III.b Věcné vypořádání kasačních námitek

[22] Kasační soud neshledal důvodnou námítku, že krajský soud nesprávně aplikoval judikaturu NSS, která zdůrazňuje potřebu kumulativního naplnění všech znaků závislé práce. Předně stěžovatelka vůbec v kasační stížnosti nekonkretizovala, o jakou judikaturu se má jednat. Navíc krajský soud v bodech 41. a 42. přílehavě odkázal na rozsudky NSS ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, č. 3027/2014 Sb. NSS, ze dne 13. 1. 2022, č. j. 4 Ads 256/2021-31, a ze dne 13. 10. 2015, č. j. 2 Ads 151/2015-27, které se zabývaly vymezením znaků závislé práce a posouzením naplnění těchto znaků. Závěry uvedené v krajském soudem citovaných rozsudcích potvrzují i na ně navazující rozhodnutí kasačního soudu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 19. 3. 2025, č. j. 1 Ads 6/2025-27, odst. [18] a násl., nebo ze dne 8. 12. 2025, č. j. 22 Ads 168/2025-51, odst. [35] a [38]).

[23] Podle § 3 zákoníku práce lze závislou práci vykonávat výlučně v základním pracovněprávním vztahu, tj. v pracovním poměru či na základě některé z dohod o pracích vykonávaných mimo pracovní poměr. Vymezením znaků závislé práce se Nejvyšší správní soud zabýval zejména v rozsudku č. j. 6 Ads 46/2013-35, v němž určil obligatorní znaky závislé práce, které ji odlišují od jiných ekonomických či jiných aktivit, jako je např. samostatná podnikatelská činnost či mezilidská výpomoc. Konstatoval, že správní orgány musí při postihu nelegální práce obviněnému z přestupku prokázat naplnění všech vymezených znaků, kterými jsou 1. osobní a 2. soustavný výkon práce, 3. jménem zaměstnavatele, 4. podle jeho pokynů, přičemž 5. zaměstnanec se vůči zaměstnavateli

nachází v podřízeném vztahu (shodně např. rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2018, č. j. 2 Ads 25/2018-28, či ze dne 30. 10. 2020, č. j. 3 Ads 106/2019-29). Naplnění dalších povinností zaměstnavatele, vymezených v § 2 odst. 2 zákoníku práce (např. poskytnutí mzdy, platu či odměny za práci), může být určitou indicií, že se v dané věci jedná o výkon závislé práce. Nejde však již o znaky závislé práce, jejichž naplnění správní orgán prokazuje.

[24] Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu ověřil, že stěžovatelka uzavřela se společností Connectronics s.r.o. (nyní Connect Group Czech Republic s.r.o., se sídlem Billundská 2756, Kladno - Kročehlavy) smlouvu o dílo, jejímž předmětem byl závazek stěžovatelky provádět práce v oblasti výroby elektroniky dle požadavku objednatele. Stěžovatelka současně s uvedenou společností uzavřela též smlouvu o nájmu výrobních prostor, na základě které si pronajala část výrobní haly. Uvedené prostory stěžovatelka dále pronajímala, a sice osobám uvedeným ve výroku I. rozhodnutí oblastního inspektorátu, tedy svým faktickým pracovníkům. Zmíněné osoby uzavřely se stěžovatelkou jednotlivé smlouvy o dílo, jejichž předmětem byl závazek zhotovitelů (pracovníků) „*provádět [zřejmě práce, tak jako v případě smlouvy s Connectronics s.r.o., pozn. NSS] dle požadavku objednatele v oblasti výroby elektroniky*“, přičemž vykonávaly činnosti v rámci předmětu činnosti podnikání stěžovatelky a v jejím zájmu. Nejednalo se o specializovanou činnost, nýbrž o pravidelné a opakující se montážní a manuální práce ve výrobě elektroniky. Stěžovatelka též s těmito osobami uzavřela jednotlivé nájemní smlouvy, kterými pracovníkům pronajala části výrobní haly společnosti Connectronics s.r.o., které si sama od této společnosti pronajala. Nájemné ve smlouvách uzavřených s jednotlivými pracovníky se pak podstatně lišilo od nájemného stanoveného ve smlouvě se společností Connectronics s.r.o.

[25] Námitky chybného vyhodnocení osobního výkonu práce a možnosti zastupitelnosti zhotovitelů (pracovníků), jakož i námitka, že stěžovatelka nepožadovala ani nekontrolovala osobní výkon práce ze strany zhotovitelů, nejsou důvodné. Tvrzení stěžovatelky totiž nemají oporu ve skutkových zjištěních správních orgánů. Jak již uvedli žalovaný i krajský soud ve svých rozhodnutích, pracovníci pracovali na pracovišti společnosti Connectronics s.r.o. pronajatém stěžovatelce a řídili se podmínkami tohoto pracoviště (zejména pracovní doba a vstup na něj; společnost Connectronics s.r.o. také evidovala přítomnost pracovníků stěžovatelky na pracovišti). Pracovníci vykonávali práce v oblasti výroby elektroniky osobně. Koordinátor, který za stěžovatelku jednal (měl s ní uzavřenou smlouvu o dílo, jejímž předmětem byla koordinační činnost pracovníků stěžovatelky), přiděloval pracovníkům práci na základě zadání od mistrů Connectronics s.r.o. a výsledky práce kontroloval. Zároveň z obsahu správního spisu, konkrétně ze záznamů o skutečnostech zjištěných při kontrole pořízených s pracovníky vyplývá, že se nenechali nikým zastupovat, ostatně sami žádné jiné osoby nezaměstnávali (srov. body 46. a 47. napadeného rozsudku a str. 12 až 14 rozhodnutí žalovaného, jakož i záznamy o zjištěných skutečnostech ve správním spise). Tomu odpovídá také výpověď koordinátora, který uvedl, že žádného zástupce neměl a nemohl-li přijít do práce, obrátil se na některého ze zaměstnanců stěžovatelky, který uměl dobře česky (viz protokol o výpovědi svědka č. j. 590/4.30/23-16). Navíc, jak Nejvyšší správní soud vysvětlí níže, smlouvy o dílo uzavřené stěžovatelkou se zhotoviteli (pracovníky) byly uzavřeny účelově s cílem obejít zákonnou úpravu výkonu závislé práce.

pokračování

[26] Kasační soud se ztotožňuje s posouzením krajského soudu v otázce účelového uzavření nájemních smluv a smluv o dílo mezi stěžovatelkou a fyzickými osobami, které však byly fakticky jejími zaměstnanci. Uvedenými smlouvami se stěžovatelka snažila zastříti skutečný stav věci, což je nežádoucí. Ostatně dle důvodové zprávy k zákonu č. 367/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, na jehož základě byl novelizován § 5 písm. e) bod 1. zákona o zaměstnanosti, bylo cílem „omezit praktiky, kdy fyzické osoby vykonávají práci pro jinou fyzickou nebo právnickou osobu mimo pracovněprávní vztahy, tzn. zabránit obcházení zákona formou výkonu samostatně výdělečné činnosti nebo na základě občanskoprávních smluv“. Pokud by se smluvní strany snažily zastříti existenci pracovněprávního vztahu uzavřením občanskoprávní nebo obchodněprávní smlouvy, je namístě posuzovat jejich soukromoprávní vztah podle jeho pravé povahy (§ 555 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů).

[27] Při posuzování, zda dochází v konkrétním případě k výkonu závislé práce, nemůže být rozhodující, na jakém formálním základě osoba svou činnost provádí. I pokud smluvní strany uzavřou občanskoprávní či obchodněprávní smlouvu, která splňuje veškeré zákonné náležitosti, bude nutno posoudit jejich vztah jako pracovněprávní, naplňuje-li činnost realizovaná na základě takových smluv znaky závislé práce (srov. rozsudky NSS ze dne 10. 7. 2014, č. j. 3 Ads 101/2013-28, nebo ze dne 5. 3. 2025, č. j. 7 Ads 283/2024-29, odst. [22]). V projednávané věci správní orgány a krajský soud správně dospěly k závěru, že znaky závislé práce byly naplněny, a smlouvy tak byly z tohoto důvodu uzavřeny účelově. Přitom není zpochybněna existence těchto smluv ani jejich platnost, jak již správně konstatoval též krajský soud a namítá to i stěžovatelka.

[28] Kasační soud shledal nedůvodnou též námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu a pouze obecných konstatování správních orgánů bez odkazů na konkrétní důkazy. Stěžovatelka namítala, že z rozhodnutí správních orgánů nelze zjistit, z jakých konkrétních důkazů správní orgány vycházely při hodnocení ekonomické závislosti pracovníků na stěžovatelce. Již oblastní inspektorát ve svém rozhodnutí uvedl, z jakých podkladů vycházel a jaké skutečnosti z nich zjistil (zejména str. 8 a 9 prvostupňového rozhodnutí). Jednalo se především o protokol o kontrole, záznamy o skutečnostech zjištěných při kontrole sepsané s pracovníky stěžovatelky, seznam zaměstnanců stěžovatelky, který správnímu orgánu předala společnost Connectronics s.r.o., protokol o výpovědi svědka – koordinátora pracovníků a o smlouvy o dílo a nájemní smlouvy. Neobstojí proto tvrzení stěžovatelky o obecných konstatováních správních orgánů bez odkazu na konkrétní důkazy. V rozhodnutí oblastního inspektorátu jsou odkazy na jednotlivé důkazy a skutečnosti z nich vyplývající. Odkazy na konkrétní důkazy uvedl v napadeném rozhodnutí též žalovaný (viz str. 10 a násl. jeho rozhodnutí).

[29] Navíc žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že závěr o podřízenosti pracovníků není založen pouze na jejich ekonomické závislosti, ale také na dalších skutečnostech. Zdůraznil zejména zadávání a kontrolu práce prostřednictvím koordinátora, a to na základě pokynů od zaměstnanců společnosti Connectronics s.r.o. Poukázal též na skutečnost, že stěžovatelka zajistila pracovníkům osobní ochranné pomůcky, pracoviště a potřebné vybavení, a to za zanedbatelný zlomek ceny, kterou za ně platila společnost Connectronics s.r.o. Navíc se dle žalovaného tato skutečnost pojí i se znakem výkonu závislé práce „dle pokynů zaměstnavatele“, který v projednávané věci představovala přítomnost na pracovišti

společnosti Connectronics s.r.o. a podrobení se podmínkám tohoto pracoviště. Správní orgány, byť výslovně neodkázaly na konkrétní důkazy, učinily své závěry na podkladě dokumentů obsažených ve správním spise, a uvedené závěry z těchto podkladů skutečně vyplývají. Ostatně ekonomická závislost pracovníků na stěžovatelce vyplývá již z toho, že pracovníci od ní pobírali odměnu za vykonanou práci, jak správně podotkl krajský soud. Námitky tak nejsou důvodné.

[30] Nejvyšší správní soud již výše neshledal, že by byl rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný v otázce vypořádání přiměřenosti uložené sankce (viz odst. [20] tohoto rozsudku). Stěžovatelka skutečně v žalobě uvedla pouze to, že výše uložené pokuty je nepřiměřená. Krajský soud správně posoudil, zda se žalovaný otázkou výše sankce zabýval, a shledal že ano. Jelikož dle krajského soudu měly závěry žalovaného oporu ve správním spise a stěžovatelka proti těmto závěrům v žalobě konkrétně nebrojila, ztotožnil se s posouzením žalovaného. Nejvyšší správní soud s uvedeným souhlasí a s postupem krajského soudu se ztotožňuje. Na tom nemůže nic změnit ani tvrzení stěžovatelky v kasační stížnosti, že v odvolacím řízení namítala likvidační charakter uložené pokuty s ohledem na zhoršenou ekonomickou situaci a pokles zakázek.

[31] Kasační soud uzavírá, že v projednávané věci správní orgány prokázaly naplnění všech znaků závislé práce, a tedy správně shledaly stěžovatelku vinnou z přestupku umožnění výkonu nelegální práce. Uvedený závěr byl učiněn na podkladě dostatečně zjištěného skutkového stavu, má oporu ve správním spise a je v souladu se zákonem a judikaturou Nejvyššího správního soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[33] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. června 2026

JUDr. Radan Malík
předseda senátu